USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **T. B. D.**, zast. Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph. D. advokátem, se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2023, č. j. CPR-4524-3/ČJ-2023-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2023, č. j. 16 A 10/2023-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 22. 12. 2022, č. j. KRPP-72285-126/ČJ-2018-030022, uložilo žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovilo dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 roky, a současně podle § 118 odst. 3 citovaného zákona určilo dobu k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (dále také jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zkrátila ze 2 let na 6 měsíců, a ve zbylé části rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl.

[4] Krajský soud především neshledal důvodnou námitku žalobkyně týkající se nepřiměřeného zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění ve spojení s napadeným

rozhodnutím do jejího soukromého a rodinného života. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, a ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25, vyslovil, že v nynější věci žalovaná vážila v nich zmiňovaná kritéria pro posouzení toho, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a také navzájem posuzovala na jedné straně zájem žalobkyně na jejím setrvání v České republice a na druhé straně veřejný zájem státu na ukončení neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky. Se závěry žalované se krajský soud ztotožnil a uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a představuje přípustný zásah do práva stěžovatelky na respektování jejího soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 bodu 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Krajský soud také dospěl k závěru, že žalovaná řádně zjistila skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Nakonec krajský soud shrnul, že žalovaná postupovala v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, napadené rozhodnutí tudíž není nezákonné. Také podklady, které žalovaná obstarala v průběhu správního řízení, považoval krajský soud za dostačující a úvahy žalované v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelně a dostatečně odůvodněné.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka v obecnosti uvádí, že posuzovaná věc podstatně přesahuje její vlastní zájmy a závěr Nejvyššího správního soudu bude významný i pro další obdobné případy.

[7] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti vytýká správním orgánům a krajskému soudu, že se tím, zda důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavují nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, zabývaly pouze formálně, respektive pouze formálně zvažovaly kritéria pro posouzení zásahu do jejího soukromého a rodinného života podle článku 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice Rady č. 2003/109/ES“), aniž by podrobněji zkoumaly konkrétní skutečnosti a stěžovatelčiny poměry. Stěžovatelka zdůrazňuje, že ve všech svých vyjádřeních (včetně žaloby) odkazovala na okolnosti svého pobytu a života v České republice a na své rodinné poměry. Krajský soud však v napadeném rozsudku tyto skutečnosti nezvažoval a zcela bez dalšího přejal argumentaci žalované. Argumentace správních orgánů přitom opomíjí některé ze stěžovatelkou uváděných skutečností poukazujících na nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka má tudíž za to, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[8] Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti vyslovuje nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ač krajský soud v napadeném rozsudku odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a v ní

vyslovená kritéria pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, stěžovatelkou tvrzená nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ani tak nebyla zpochybněna, a to zejména s ohledem na skutečnost, že jsou na sebe vzájemně odkázáni a existenčně závislí s manželem. Stěžovatelka také odmítá závěr krajského soudu, že v nynější věci převáží veřejný zájem na ukončení jejího neoprávněného pobytu na území České republiky nad zájmem na zachování jejího soukromého a rodinného života.

[9] Stěžovatelka nakonec správním orgánům a krajskému soudu vytýká, že se nezabývaly tím, zda byla v jejím případě dána možnost vydat rozhodnutí o uložení povinnosti k opuštění České republiky (států Evropské unie) podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Má totiž za to, že jí mělo být vydáno rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) citovaného zákona právě proto, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Ke způsobu rozhodování krajského soudu se nevyslovuje. Pouze poukazuje na shromážděný spisový materiál a zdůrazňuje, že ve správním řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.

V.

[11] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to v řízení před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[12] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturní ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu

řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud především ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, v nynější věci užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. a je přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, o němž v řízení před krajským soudem ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky.

[14] Jak již shora uvedeno, stěžovatelka k přijatelnosti kasační stížnosti pouze v obecnosti uvádí, že posuzovaná věc přesahuje její vlastní zájmy a závěr kasačního soudu bude významný i pro další obdobné případy.

[15] Nejvyšší správní soud však v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve namítá nedostatečné odůvodnění správních rozhodnutí i napadeného rozsudku v otázce posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života. Poukazuje tedy na nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[17] Nejvyšší správní soud se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve své judikatuře již opakovaně věnoval [srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64; ty se sice zabývají především posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, lze z nich však vycházet i v případě (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť je ovládají stejné principy (srov. již citovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 2 Afs 24/2005-44)]. Kasační soud také připomíná, že shledal-li by nyní, že napadené rozhodnutí (které tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47) skutečně vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů trpí a krajský soud je přesto přezkoumal, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí, neboť krajský soud by tímto postupem zatížil stejnou vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

[18] Nejvyšší správní soud na tomto místě s ohledem na obsah stěžovatelčiny argumentace (v níž opakovaně namítá, že se správní orgány a krajský soud kritérii pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života zabývaly pouze „formálně“, aniž by se věnovaly konkrétním skutečnostem a poměrům na straně stěžovatelky, a že selektivně vybírají a nadměrně akcentují určité okolnosti stěžovatelčina života v České republice) zdůrazňuje, že nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry správních rozhodnutí a napadeného rozsudku nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by jí měly být správní rozhodnutí a napadený

rozsudek odůvodněny, ale je objektivní překážkou, která soudu znemožňuje je věcně přezkoumat [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35; ty se sice zabývají posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, ale jak již výše uvedeno, lze z nich vycházet i v případě (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí]. Takovou překážku bránící věcnému přezkumu správních rozhodnutí a napadeného rozsudku však kasační soud v posuzované věci neshledal.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury dostály, a tudíž svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nezatížily. Rovněž napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Krajský soud dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými všechny uplatněné žalobní body vypořádal. Přijatelnost kasační stížnosti z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[20] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani námitka, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tím, že pouze přejal závěry napadeného rozhodnutí týkající se posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelčina soukromého a rodinného života, aniž by se sám zabýval okolnostmi stěžovatelčina pobytu a života v České republice. Například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004-55, totiž vyplývá, že vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nemůže založit situace, kdy se krajský soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, a současně se vypořádá s věcnými či právními námitkami uplatněnými proti takovým závěrům v žalobě. V nynější věci stěžovatelka v žalobě k problematice posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života předeslala, že trvá na argumentaci uvedené již v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené a nepřípustně zasahuje do jejího a manželova soukromého a rodinného života, a poté zopakovala již v odvolání uvedené skutečnosti, na základě kterých spatřuje rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným. Jelikož stěžovatelka nad rámec argumentace týkající se nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života uvedené již v odvolání neuvedla v žalobě ničeho nového (konkrétně nebrojila proti závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí), nepochybil krajský soud, pokud v napadeném rozsudku přisvědčil závěrům žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí, které dále podpořil svojí vlastní právní argumentací, při níž vycházel též z příléhavých závěrů ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (zejm. z rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, a ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25).

[21] Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který ve shodě se správními orgány uzavřel, že v posuzovaném případě byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. Konkrétně namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života a že porušení veřejného pořádku spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky

nedosahuje takové intenzity, aby převážila nad podstatným zásahem napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

[22] Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře vyslovil, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotyčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-58). Jak už také několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Nejvyšší správní soud již dříve dovodil i to, že zájem státu na vyhoštění cizince, který pobývá na jeho území neoprávněně, nelze považovat za zanedbatelný pouze z důvodu, že cizinec nepáchal žádnou další trestnou či jinou nezákonnou činnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20).

[23] V nynější věci se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky zabývaly správní orgán prvního stupně na stranách 9 až 12 tohoto rozhodnutí, posléze žalovaná na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí, a nakonec krajský soud v odstavcích 13. až 21. napadeného rozsudku. Všechny tyto orgány poukazovaly na tytéž skutečnosti a dospěly ke stejným závěrům o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jelikož uvedeným závěrům nemá Nejvyšší správní soud co vytknout a zcela se s nimi ztotožňuje, pro stručnost na ně na tomto místě odkazuje. Považuje totiž za nadbytečné tyto přiléhavé úvahy opětovně rekapitulovat a opakovat.

[24] Správní orgány totiž posoudily přiměřenost zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž se řádně vypořádaly s veškerými kritérii přiměřenosti uložení správního vyhoštění uvedenými v § 174a citovaného zákona, a to délkou pobytu stěžovatelky na území České republiky, věkem, zdravotním stavem, rodinnými poměry na území České republiky, ekonomickými poměry na území České republiky, společenskou a kulturní integrací, vazbami k zemi původu a nakonec za účelem posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na správním vyhoštění a zájmem na ochranu soukromého a rodinného života stěžovatelky také závažností protiprávního jednání stěžovatelky (spočívajícího v neoprávněném pobytu na území); tato kritéria přitom odpovídají kritériím uvedeným ve stěžovatelkou poukazovaném článku 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES. Není tedy pravda, že se správní orgány a krajský soud při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky podrobně nezabývaly konkrétními skutečnostmi a poměry na straně stěžovatelky, resp. že tyto posoudily jen „formálně“, jak také stěžovatelka namítá.

[25] Jak již výše uvedeno, Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné opakovat všechny závěry správních orgánů a krajského soudu ohledně přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které jsou podrobně rozvedeny ve správních rozhodnutích a v napadeném rozsudku. Z obsahu všech těchto rozhodnutí nelze dovodit, že by správní

orgány či posléze krajský soud zohledňovaly pouze skutečnosti vyznívající v neprospěch stěžovatelky a že by opomíjely další kritéria pro posouzení intenzity zásahu do jejího soukromého a rodinného života, konkrétně že jsou s manželem na sobě existenčně závislí a jsou na sebe vzájemně odkázáni. Tyto skutečnosti stěžovatelka a její manžel uvedli již při výslechu v průběhu správního řízení. Podrobně k nim žalovaná na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgány nikterak nesporují existenci tohoto vztahu stěžovatelky s manželem (ač se stěžovatelka v minulosti prokazatelně snažila svůj pobyt na území České republiky navázat na údajného partnera M. M.). Přesto však na základě obsahu spisového materiálu a po pečlivé úvaze a poměření této skutečnosti se závažností protiprávního jednání stěžovatelky (stěžovatelka na území České republiky pobývala neoprávněně, v minulosti jí již bylo za porušení právních předpisů uloženo správní vyhoštění, které nerespektovala a z území neodcestovala, nadto, jak uvedeno, se svůj další pobyt snažila navázat na tvrzeného druha M. M.), však dospěly k závěru, že uložením správního vyhoštění na dobu 6 měsíců nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života stěžovatelky a jejího manžela. Doba 6 měsíců není překážkou pro to, aby případně vztah stěžovatelky s manželem nebylo možné zajistit na dálku. Manžel stěžovatelky je rovněž vietnamské státní příslušnosti, existuje tedy řada možností, jak manželský život po dobu, kdy stěžovatelce není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, uspořádat (manžel může vycestovat spolu se stěžovatelkou, lze organizovat návštěvy či případnou finanční pomoc na dálku). Žalovaná připustila, že se nemusí jednat o jednoduchou situaci, ale stěžovatelka si musí být vědoma toho, že dlouhodobě (od 28. 7. 2017 do 11. 4. 2018) neoprávněně pobývala na území České republiky, a že tudíž jisté přizpůsobení a reorganizace rodinného života jsou adekvátním následkem této situace. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou používat výhod povolení k pobytu. Jak již výše uvedeno, s těmito závěry se ztotožnil i krajský soud v napadeném rozsudku.

[26] Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že článek 8 Úmluvy, zakotvující právo na respektování rodinného a soukromého života, jehož se stěžovatelka dovolává, neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42).

[27] S ohledem na vše výše uvedené proto kasační soud uzavírá, že ani stěžovatelčina argumentace spočívající v nesouhlasu se závěry správních orgánů a krajského soudu o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života, včetně závěru o tom, že veřejný zájem na jejím vyhoštění v nynější věci převažuje nad zájmem na zachování jejího soukromého a rodinného života, který není nutně vázán na území České republiky, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[28] Přijatelnou kasační stížnost nakonec nečiní ani stěžovatelčina námitka, že v jejím případě mělo být namísto správního vyhoštění vydáno rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, uvedl, že *„[z] právní úpravy [...] vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého*

a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít.“ Jak již výše uvedeno, v nynějším případě neshledaly správní orgány (ani krajský soud), že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, nebyly tedy povinny zkoumat, zda nebylo možné namísto správního vyhoštění uložit povinnost k opuštění území České republiky.

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelčiny kasační námitky.

VI.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní stěžovatelčiny zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z citovaného usnesení kasačního soudu č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu